

ZJEVENÍ V ŽÁNRU
HISTORICKÝCH
DETEKTIVEK!

VRAŽEDNÁ KOMBINACE

ASHLEY WEAVEROVÁ

Vražedná kombinace

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Ashley Weaverová

Vražedná kombinace – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZJEVENÍ V ŽÁNRU
HISTORICKÝCH
DETEKTIVEK!

VRAŽEDNÁ KOMBINACE

ASHLEY WEAVEROVÁ

Až se pro vás tento román stane historií, pošlete ho dál. Zajistíte tak, že jeho příběh bude pokračovat s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

A Peculiar Combination

Text Copyright © 2021 by Ashley Weaver

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Translation © Olga Engelthaler Neumanová, 2024

© Nakladatelství XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-592-4

ISBN e-knihy 978-80-7683-598-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-599-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-595-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Nancy, Vika a Krise Newmanovy,
pro mé učitele, rádce
a celoživotní přátele.*

KAPITOLA PRVNÍ

Londýn
Srpen 1940

Bylo mi jasné, že nás chytí.

Ta znepokojivá myšlenka mi zněla v hlavě jako varovné hučení blížícího se bombardéru Luftwaffe, byť jsem se ji snažila zaplašit. Nikdy dřív jsem podobný pocit při práci nezažila, a mírně řečeno mě to znervózňovalo. Přemýšlet o podobných věcech přinášelo smůlu, a to zejména v okamžicích, jako byl tento. Nesoustředit se znamenalo, že stačí málo a udělám chybu. A dělat chyby jsme si nemohli dovolit.

Zhluboka jsem se nadechla chladného nočního vzduchu, abych se uklidila. Čerstvě voněl, dnes krátce přšelo a já se ještě jednou rozhlédla ztemnělou ulicí. Na dohled nebylo ani živáčka. Celá čtvrť spala.

Takhle teď kvůli povinnému zatemnění vypadala většina Londýna. Naši stateční hoši z královského letectva RAF odvážně bránili svoji rodinou zem při potyčkách v oblacích nad kanálem La Manche, celé to trvalo už měsíc. Na Cardiff i na Plymouth už ale padaly bomby a v myslích většiny Londýňanů se usadila jistota, že je jen otázka času, než začnou bomby padat i na Londýn. Zakrývali jsme tedy všechna okna, aby nás náhodný záblesk světla neučinil terčem útoku z noční oblohy, a vyčkávali jsme.

Příkrov tmy ovšem lidem, jako jsme strýček Mick a já, nahrával do karet. Naše cíle rozhodně nebyly nijak vznešené. Samozřejmě bylo teď těžší rozpoznat, které domy byly opuštěné, a kde jejich obyvatelé naopak zůstávali a ve skrytu zatemnění, chránícím je před hrůzou nepřátelských bombardérů, se pokoušeli žít tak jako dříve.

Náš dnešní cíl ale nenechával nikoho na pochybách. Dům byl opuštěný, tím jsem si byla docela jistá. Ačkoliv nám náš zdroj řekl, že jeho obyvatelé odjeli, sledovali jsme ho už několik dní, abychom si tím byli opravdu jisti. Nikde jsme nezaznamenali žádné známky aktivity, dokonce se neobjevila ani žádná hospodyně či posluhovačka.

Najednou jsem za sebou ucítila jemný náznak pohybu, ztuhla jsem a vzpomněla si na zlou předtuchu, která mi před chvilkou pulzovala v hlavě. V absolutní nehybnosti jsem jen pomalu otočila hlavou za zvukem a zrakem pátrala ve stínech po jeho zdroji. Nejprve jsem neviděla vůbec nic, všude vládlo jen tísnivé ticho. Pak se z nedalekého keře vynořila kočka a odcupitala kamsi pryč, aniž by mi věnovala jediný pohled. Prudce jsem vydechla. Byla jsem zbytečně nervózní, měla bych se konečně sebrat. Přinutila jsem se vzít rozum do hrsti a svoji pozornost obrátila zpět k domu.

Stál tu potemnělý a tichý, stejně jako ty večery předtím. Vyjádřila jsem obavu, že obyvatelé domu možná odjeli do ciziny. Spousta lidí, alespoň ti, co si to mohli dovolit, utíkala, než přitáhnou nacisti, a jestli i obyvatelé tohoto domu zamířili někam, kde byla tráva zelenější, určitě si svoje cennosti vzali sebou. Strýček Mick mě ale ubezpečil, že tak to není.

„Mám spolehlivé zdroje, děvče. V sefů jsou uloženy cennosti.“

Špehové strýčka Micka se málokdy pletli, a tak jsme se rozhodli provést svůj plán. Dosud všechno postupovalo tak, jak jsme doufali. Pořád jsem ale měla nepříjemný pocit, jako by mi po zátylku stékaly ledové dešťové kapky.

Hleděla jsem do temnoty a uvažovala, zda bychom to ještě neměli celé vzdát. Strýček Mick by měl čekat za rohem. Možná, že kdybych za ním šla ještě předtím, než začneme, tak bych ho dokázala přesvědčit, že bychom to měli znovu zkusit zítra večer.

Ale ne. To byla hloupost. Plánovali jsme to celý týden a já věděla, že nemáme času nazbyt. Nebylo vyloučené, že obyvatelé domu budou pryč

ještě další noc nebo snad i čtrnáct dní, mohli se ale klidně vrátit už zítra a veškerá naše práce by vešla vniveč.

Krom toho jsme potřebovali peníze, a čím dřív, tím líp. Strýčku Mickovi od začátku války moc nešly kšefty. Protože jsme byli vlastenci jako všichni ostatní, bylo nám jasné, že vykrádat za války domy není žádná legrace, a tak jsme dlouho odolávali. Teď ale naše kasa zela prázdnotou a přišel čas zahodit všechny skrupule. Zoufalá doba si žádá zoufalé činy, však to znáte.

Vyrazili jsme tedy do ulic, přestože v nich hlídkovali všímaví strážníci i příslušníci civilní obrany, kterým nic neuniklo. Strýček Mick mě dnes vzal s sebou, ačkoliv se jednalo o dost riskantní podnik a za běžných okolností by si vzal na pomoc některého z mých bratranců, Colma nebo Tobyho. Takhle to teď prostě bylo, muži odešli bojovat do války a ženy se ujalý těch úkolů, o nichž jsme odjakživa věděly, že je zvládneme.

Ne že by strýček Mick pochyboval o mých schopnostech, to by ho ani nenapadlo. Spíš měl jen silnou potřebu mě chránit. Ale teď, když chlapi byli pryč, už na nic podobného nebyl prostor.

Znovu jsem si dům prohlédla. Byla to bytelná cihlová stavba v gregoriánském slohu, v zahradě obehnané kovovým plotem rostly pečlivě zastřižené keře a vpředu a vzadu do ní vedly bytelné brány. Byl to přesně takový dům, v jakém jsem si jako malá přála bydlet. Tehdy jsem ale byla mladá romantička. Teď už mě nijak nepřitahoval. Připadal mi příliš formální, příliš zatuchlý, místnosti napěchované starožitnostmi a všemožným haraburdím.

Nebylo to ale žádné panské sídlo. Největší paláce jsme vynechávali, většinou v nich totiž žilo služebnictvo. Místo toho jsme vklouzli nepozorovaně dovnitř a ven a nikdo si ničeho nevšiml až do chvíle, než majitelé znovu otevřeli trezor a zjistili, co chybí.

Svoji práci jsme ovládali dokonale a nikdy jsme neodešli s prázdnou. Proto mě dnešní zlá předtucha zaskočila o to víc.

Mrkla jsem na hodinky a zářící ciferník prozrazoval, že bude brzy půlnoc. Strýček Mick už bude na svém místě. Nebyl čas otálet.

Naposled jsem se rozhlédla ulicí na obě strany a prošla se jakoby nic po chodníku, než jsem došla až k bráně. Její mřížoví bylo lehce pootevřené, což znamenalo, že strýček Mick mě předešel. Proklouzla jsem

dovnitř a vydala se po cestičce, která vedla okolo domu k bočnímu vchodu. Byla zastíněná křovisky.

Před sebou jsem v temnotě sotva rozpoznala stín, který se krčil u dveří, a zaslechla jsem tiché skřípání kovu o kov. Strýček Mick se jako spořádaný občan živil coby zámečník a ještě se nestalo, že by nějaký zámek odolal jeho umu.

„Á, tady jsi, holčičko,“ řekl, když jsem přicházela. „Jdeš právě včas.“

Zaslechla jsem cvaknutí, když se zámek podvolil vůli mistra, a dveře se otevřely dovnitř.

Strýček Mick stál chvilku potichu ve dveřích a naslouchal, zda uvnitř domu nezaslechne nějaký zvuk. Pak mi pokynul a vešli jsme dovnitř.

„Nikoho jsi neviděla?“ zeptal se mě a rozsvítil baterku. Zatemnění mělo ještě další výhodu – za běžných okolností bychom tu teď museli chvíli stát a čekat, až se naše oči přizpůsobí temnotě větší než té venku.

„Ne,“ odpověděla jsem, „I když se mi něco... nezdá.“

„To je ta nepřirozená tma,“ odpověděl mi. „Celé město je jako hrobka.“

„Jo,“ přitakala jsem, ačkoliv jsem si nemyslela, že to je příčinou mé zlé předtuchy.

Široce se na mě usmál. „Pro nás je to tak ale mnohem lepší, vid', Ellie?“

„Asi jo.“

Rozsvítila jsem i svoji baterku a následovala ho, zatímco nás vedl od vchodu skrz uklizenou kuchyni až do jídelny. Tady jsme se na chvilku zastavili a já posvítila baterkou na těžký, zdobený nábytek, sametové závěsy, obrazy na stěnách a drahý, kvalitní koberec na vyleštěné dřevěné podlaze.

Kužel světla z baterky přejel po koberci a náhle jsem se zarazila. Na vzoru se skvěla šlápota, podle velikosti ji zanechala pánská bota. Kdo do domu přinesl bláto? Připadalo mi prapodivné, že stopu nikdo nevyčistil. Za války byla spousta věcí jinak než obvykle.

Pak jsem tu myšlenku zaplašila. V této chvíli jsem musela uvažovat o důležitějších věcech. Na svoji schopnost soustředění jsem byla opravdu hrdá – vždycky jsem se dokázala zaměřit na jednu věc a věnovat jí veškerou svoji pozornost. Co bylo dnes jinak, že jsem se cítila jako na jehlách? Možná mi jen chyběli Colm s Tobym. Od té doby, co odešli do války, nebylo nic stejné jako dřív.

Světlo baterky přešlo po kredenci nacpané křišťálem a porcelánem. Obyvatel domu neudělal žádná opatření proti případnému bombardování a já si najednou živě představila skleněné střepy, jak vybuchují v místnosti jako dešťová přeprška.

My náš porcelán až na pár kousků ke každodennímu použití pečlivě zabalili společně s většinou ostatních křehkých věcí v našem vlastnictví a schovali jsme je do sklepa na uhlí.

Při dalším letném pohledu do kredence jsem si všimla dvojice svíců, určité byly stříbrné, ale kvůli těm jsme tu nebyli.

Nikdy se nenech rozptýlit ničím menším, než pro co jsi přišla, říkával mi pokaždé strýček Mick. Na stříbro už jsem tedy nemyslela a tiše jsem ho následovala do vstupní haly. Tady jsme se vydali po schodišti vzhůru.

Strýček Mick mluvil s nějakou ženou, která v domě kdysi pracovala, a měl poměrně přesnou představu o tom, jak je vnitřek uspořádaný. V tomhle byl dobrý, dokázal najít ověřené zdroje informací a zjistit, co bylo potřeba, tak nenápadně, že nikdy nevzbudil podezření.

Nad schodištěm jsme neomylně zamířili do místnosti až na konci chodby.

Jak jsme postupovali, světlo našich baterek přejíždělo po obrazech visících na zelené hedvábné tapetě a vykreslovalo na stěnách podivné stíny a obrazce. Žádný z obrazů ovšem neměl valnou hodnotu.

Když jsme došli až na konec chodby, strýček Mick otevřel dveře vpravo a vstoupil do pracovny. Tato místnost byla zařízená podobně jako zbytek domu, byl zde kvalitní, ale nijak zvlášť cenný nábytek a průměrné umělecké kusy. Stál tu dlouhý stůl a podél celé jedné stěny rozsáhlá knihovna.

Strýček Mick stěnu za stolem přešel svojí baterkou. Visel tu velký obraz v drahém, zlaceném rámu. Přesně takové obrazy často zakrývaly sejf. Pro lidi této společenské třídy bylo typické, že si pořizovali laciné trezory ve zdi. Schovávali v nich své cennosti hodnotné dost na to, aby se zamýkaly, ale ne zase dost velkolepé, aby mělo smysl je uložit v bankovním seifu.

Ze spolehlivého zdroje jsme věděli, že v tomto domácím trezoru se ukrývají šperky. Vlastně jsme se na to dost spoléhali. Snažila jsem se ale nedělat si velké naděje a připomínala si, že i kdybychom nenašli to, co hledáme, pořád jsme mohli odnést stříbro z jídelny.

Strýček Mick se otočil a podíval se na mě. „Pojď se podívat, co ty na to.“

Baterku jsem držela v jedné ruce. Druhou ruku jsem natáhla a dotkla se rámu, abych vyzkoušela, zda se pohne. Nejdřív jsem necítila nic, když jsem ale prsty přejížděla po jeho obvodu, zachytila jsem malý výstupek, skoro jako knoflík. Ten jsem stiskla, zaslechla tiché cvaknutí a obraz, připevněný na pantech, se odlepil ode zdi.

„Šikovní holka,“ poznamenal strýček Mick.

Baterkou jsem si posvítila na přední stranu sejfu zasazeného do stěny za obrazem.

V té chvíli jsem se zamračila. Tohle nebyl žádný laciný trezor, tohle byl Milner, mnohem bytelnější sejf a větší výzva, než jakou jsem očekávala od levného trezoru, který tu měl být.

Strýček Mick evidentně přemýšlel stejně, protože potichoučku hvízdal. „Zdá se, že své cennosti berou vážně.“

Mluvil ale vesele – ačkoliv složitější zámek mu mohl zabrat více času, takové výzvy měl strýček Mick rád.

Sledovat ho, jak otvírá sejf, bylo podobné jako pozorovat umělce, který maluje obraz, nebo houslistu, který se pustil do složité skladby. Je v tom kus umění a strýček Mick měl rozhodně šmrnc. Co ale není na první pohled patrné, je to, že zároveň vypadal jako matematik, který řeší složitou rovnici. Když jsem vymýšlela různé kombinace čísel, musela jsem si je psát na papír, strýček Mick to ale zvládal z hlavy. Kdyby pocházel z jiného prostředí a měl lepší životní příležitosti, možná by býval mohl být úspěšný v řadě vznešených profesí.

Zatímco pracoval, panovalo v místnosti hrobové ticho. Ve světle baterky jsem si zkoumavě prohlížela jeho obličej. Byl to štíhlý, kostnatý muž se záplavou kdysi černých, teď už prošedivělých vlasů a s bystrýma šedo zelenýma očima. V očích měl soustředěný výraz, hlavu nakláněl podle toho, kam otáčel ciferníkem sejfu, a pozorně naslouchal. Minuty utíkaly a v místnosti bylo naprosté ticho, jen kdesi za námi tikaly hodiny.

„Ha,“ řekl nakonec a držadlo v jeho sevření povolilo. Vydechla jsem, ačkoliv jsem si neuvědomovala, že bych předtím zadržovala dech.

Otevřel dvířka dokořán a sáhl dovnitř. V obličejí se mu rozlil úsměv, otočil se, vzal mě za ruku a vložil mi do ní sametovou krabičku. Byl v ní náhrdelník.

Pak sáhl znovu dovnitř a vyjmul čtyři další krabičky na šperky: dvě na prsteny a dvě, ve kterých mohly být náramky či náušnice. Neodolala jsem a jednu krabičku otevřela. Zableskly se v ní diamanty a rubíny.

„To není špatný výdělek za jeden večer,“ řekl strýček Mick s úsměvem.

„Ne,“ odpověděla jsem a poprvé toho večera jsem se také usmála. „To vůbec není špatné.“

Strýček Mick naskládal všechny krabičky do tašky, kterou měl přehozenou křížem přes tělo. Měli jsme ohromné štěstí a nakonec to celé bylo hrozně jednoduché, když se to vezme kolem a kolem.

Možná až příliš jednoduché, našeptávalo mi cosi. Pokusila jsem se tu myšlenku zaplašit a zatoužila jsem už být v bezpečí venku na ulici, kde jsme se mohli ztratit ve stínech. Nejhorší, co nás mohlo potkat, byla hlídka domobrany, která dohlížela na to, zda někde nezůstalo rozsvícené světlo. Mohli jsme proklouznout zadem okolo stájí do jiné ulice a zmizet v noční temnotě.

Strýček Mick trezor uzavřel, opustili jsme místnost a vyšli stejným vchodem, kterým jsme přišli.

Jakmile jsem vyšla ven, okamžitě mi došlo, že něco není v pořádku. Vzduch měl jiný nádech, jako by se změnilo počasí. Byl to jakýsi šestý smysl, který mě varoval, že hrozí nebezpečí. Někdo by snad mohl říci, že to byla pověrčivost, moji irští předkové by zase řekli, že mě varoval vnitřní zrak. Ať už to bylo cokoli, dávno jsem se naučila svým instinktům důvěřovat, a v téhle chvíli všechny byly na poplach.

Chtěla jsem se otočit a pošeptat to strýčku Mickovi, když jsem zaslechla kroky. Myslela jsem si, že snad někdo prochází před domem, a ztuhla jsem, dokud kroky nezmizí z doslechu. Jen o vteřinu později jsem si ale uvědomila, že ať už to byl kdokoli, blížil se k nám. Kroky navíc přicházely z obou stran.

Otočila jsem se na strýčka Micka s vytřeštěným pohledem a rychle zvažovala, jaké máme možnosti.

Přímo před námi se podél domu táhly keře a za nimi vysoký železný plot, příliš vysoký, než abych ho dokázala přelézt. Dveře domu jsme za sebou zase zamkli, takže ani tamtudy jsme uniknout nemohli.

Strýček Mick se vzpamatoval jako první.

„Ellie, utíkej!“ zasyčel na mě a trošku mě postrčil, už ale bylo pozdě.

Vedle mě se v temnotách zhmotnila mužská postava. „Ne tak rychle, drahoušku,“ pronesl chlap a chytil mě za paži, zatímco já přišla k sobě a chystala se utíkat.

Pokoušela jsem se vyprostit, hned mi ale bylo jasné, že je příliš velký a nemůžu se s ním měřit. Po krátkém odporu jsem se tedy přestala bránit. Pokud navíc měli chytit strýčka Micka, nenechala bych ho v tom, i kdyby se mi nějak podařilo uniknout sevření toho surovce.

Muž mi ruce stáhnul za záda a já na zápěstí pocítila chlad kovu, když zacvakl želízka.

„Tudy,“ řekl, chytil mě za paži a hrubě mě postrčil směrem k hlavnímu vstupu do domu.

Podařilo se mi ohlédnout přes rameno a spatřila jsem, že ten dotyčný, který přišel z druhé strany, vedl strýčka Micka za dům, na druhou stranu, než vedli mě.

Bylo jich tu víc, uvědomila jsem si, když si moje oči zvykly na temnotu. Čtyři nebo pět mužů v tmavém oblečení. Museli tu na nás čekat.

A tak nás chytili.

KAPITOLA DRUHÁ

Když vás zatknou, prolétne vám hlavou spousta věcí. První je překvapení, pak strach, pak obavy a nakonec přijde nudné čekání na to, až se něco, cokoliv, začne dít.

První dvě fáze odezněly poměrně rychle, a zatímco jsem seděla na zadní sedačce auta, které se zakrytými světlý projíždělo temnými ulicemi, dělala jsem si starosti.

Město bylo potemnělé, v měsíčním světle jsem ale rozeznávala jednotlivé pamětihodnosti, kolem nichž jsme projížděli. Přejeli jsme Temži a zamířili do centra Londýna. Zahlédla jsem věžičky Westminsterského opatství i siluetu Big Benu, jehož temná věž dohlížela pozorně na své državy.

O kousek dál jsme projížděli okolo parku St. James a já si z nevysvětlitelného důvodu vzpomněla na jeden šťastný den z mládí, kdy jsem se procházela po stinných cestičkách a krmila drobký suchého chleba místní kachny. Budu mít ještě někdy v životě příležitost zažít něco takhle bezstarostného?

Potom jsem se trochu ztratila, protože auto zabočilo do menších uliček, kde jsem to tolik neznala. Hádala jsem, že bychom mohli být ve čtvrti Belgravia, ale nenapadal mě jediný důvod, co bychom tu tak mohli pohledávat.

Strýček Mick by věděl, kam jedeme. Byla jsem si jistá, že v hlavě nosí mapu celého města. K mému překvapení ho ale odvezli jiným autem,

což mi připadalo jako zbytečné plýtvání palivem, které bylo na příděl. Jak bych ale mohla zpochybňovat policejní metody?

Ať tak či tak, starosti mi dělaly jiné věci. Jak se proboha dostanu z téhle šlamastyky? To byla moje hlavní starost. Chytili nás přímo při činu, takže jsem pochybovala, že bych se z toho dokázala jakkoliv vykroutit. Samozřejmě, že naděje umírala poslední – strýček Mick byl obratný řečník a už se mu podařilo vymluvit ze spousty nepříjemných situací.

Možná bychom mohli tvrdit, že to bylo jakési nedorozumění, že jsme přátelé nebo příbuzní majitelů. To ale mohlo fungovat jen do chvíle, než se jim podaří s majiteli spojit. Ne, to k ničemu nevedlo.

Najednou mi došlo, že jsem nikdy moc nepřemýšlela o tom, co se stane, když nás chytí. Možná to bylo příliš velkým sebevědomím, ale už jsme takhle fungovali spoustu let a byli jsme si sami sebou moc jistí. Možná to bylo jádro problému. Pýcha předchází pád.

Naštěstí ale chytili jen strýčka Micka a mě. Byla jsem ráda, že tu chlupci nebyli. Zaprvé jsem si byla dost jistá, že ti by se tak snadno nedali, a mohli by při potyčce přijít k úrazu.

Moji bratrance byli drsní hoši, oba byli tvrdí a ochotní riskovat, ačkoliv byli zároveň laskaví a strašně chytří. Colm pracoval jako mechanik u královského letectva. Vždycky to uměl s technikou a letadla nebyla žádnou výjimkou. Byla jsem ráda, že si našel místo, kam zapadl a kde jeho talent došel využití. Chtěl přispět svojí troškou do mlýna v obraně vlasti, to ovšem platilo pro oba mé bratrance.

Nechtěla jsem, aby šli do války. Strýček Mick ale navzdory tomu, že jeho rodné Irsko ve válce zachovávalo neutralitu, zastával stejný postoj jako jeho chlupci, totiž že tuhle zemi ubráníme pouze v případě, že naši mladí muži budou ochotni obětovat se pro dobrou věc.

O Tobym jsme neslyšeli od bitvy o Dunkirk. Oficiálně byl na seznamu pohřešovaných, což znamenalo, že byl buď zajat, nebo zabit. Od té doby, co jsme se o tom dozvěděli, jsme předpokládali, že sedí někde v německém vězení, a čekali jsme, že od něj dříve nebo později přijde dopis.

Strýček Mick nikdy nedával najevo, že si o něj dělá starosti. Prohlásil jen, že jakmile válka skončí, Toby se vrátí a bude nám vyprávět o svých dobrodružstvích. Nikdy ani náznakem nezmínil možnost, že by Toby mohl být mrtvý, zdálo se, že o ničem takovém vůbec neuvažuje, a já byla

přesvědčená, že musí mít pravdu. Naše čtveřice k sobě měla odjakživa blízko, strýček Mick říkával, že jsme jako banda spiklenců, a kdyby byl Toby mrtvý, určitě bychom to nějak poznali.

Doufala jsem, že je v pořádku, pravda ale byla taková, že mě občas napadlo, že by možná bylo lepší být mrtvý než sedět v německém vězení. Měl bojovného ducha a silnou vůli typickou pro všechny McDonnelly, ale slyšela jsem dost hororových historek o nacistech, abych věděla, že zlomit člověka se silnou vůlí je jedna z jejich specialit.

Dělat si starosti ti nepřinese nic dobrého, říkávala Nacy Deanová, naše hospodyně a také moje náhradní matka, a tak jsem se snažila nepanikařit. Za Tobyho jsem se modlila každý den a mluvila jsem o něm s lehkostí, jako kdyby si jen na chvilku někam odskočil a měl se vrátit dřív, než bys řekl švec.

Teď ale nebyla ta pravá chvíle, abych se strachovala o Tobyho. I když to bylo těžké, zaplašila jsem myšlenky na něj někam do pozadí. Chtěl by, abych se ze své současné situace dostala pokud možno bez ztráty květin.

Znovu jsem se pokusila odhadnout, kam nás asi vezou. Moc jsem toho neviděla, v ulicích totiž byla úplná tma, byla jsem si ale docela jistá, že už jsme v Belgravii. Prozrazovaly to řady domů s bílou štukovou omítkou.

Před jednou z budov jsme zastavili. Zvenčí byla obložená pytlí s pískem na ochranu před bombardováním, tak jako spousta domů v Londýně. Okna byla pochopitelně zatemněná. Přesto ale dům v měsíčním světle působil vznešeným, impozantním dojmem. Vstup lemovaly vysoké pilíře, balkon byl obehnán zdobeným, kovaným železným zábradlím. Tohle rozhodně nebyla policejní stanice. Co se to děje?

Velký chlap, který mě chytil při činu, mě znovu popadl za paži, vystoupil z auta a vyvedl mě po schodišti vzhůru až do domu. Za vstupními dveřmi se nacházela vstupní hala s podlahou z nablýskaného mramoru. Před námi se vinulo točité schodiště pokryté vzorovaným zeleným kobercem a dozadu se táhla chodba vytapetovaná smaragdově zelenou pruhovanou tapetou, mizící kdesi vzadu ve stínech.

Co jsme dělali tady, v takovém hezkém domě?

Po pravé ruce jsem zaslechla jakýsi zvuk a obrátila se za ním. Nesl se sem z obývacího pokoje, nebo alespoň z místnosti, která k tomu účelu

dříve sloužila. Teď se mi zdálo, že je to spíš pracovní nebo kancelář. Za stolem tu stál mladý muž a ospale mžoural. Nejspíš vyskočil, když jsme sem přišli, ačkoliv nedělal nic jiného, než že si nás prohlížel se špatně skrývaným znepokojením, zatímco mě vedli chodbou dozadu.

Za námi se ozval nový zvuk a dovnitř přivedli strýčka Micka. Otočila jsem se, abych se na něj mohla podívat. Setkali jsme se pohledem a strýček na mě stihl zamrkat, než ho odvedli z dohledu. Učila jsem v krku knedlík.

Brečet jsem se ale nechystala. Zažili jsme spolu v minulosti spoustu ožehavých chvil a bylo mi jasné, že i z tohoto se nějak dostaneme.

Chlap, který mě pořád držel za paži, se zarazil před jedněmi dveřmi, otevřel je a postrčil mě dovnitř. Když jsem se zapotácěla a vši silou mu dupla na nohu, neobtěžovala jsem se s omluvou.

Tahle místnost se nedala ani zdaleka považovat za celu. Ačkoliv tu nebylo moc místa a okna byla zatlučená prkny, podlaha byla vykládaná parketami s hezkým vzorem, na bílých stěnách bylo bílé táfování a stál tu i krb s bílým ozdobným štukem. Světla tu moc nebylo a jediný nábytek spočíval v jednom stole se dvěma židlemi na opačné straně místnosti.

Muž mi beze slova odemkl želízka a sundal mi je. Pak se otočil a odešel. Dveře za sebou zavřel s významným bouchnutím. Pečlivě je za sebou také zamkl, jako by mi chtěl dát najevo, že je zbytečné pokoušet se o útek. Krátce jsem si prohlédla zámek. Strýček Mick nebo já bychom ho se správnými nástroji dokázali otevřít během pěti minut. Dokonce jsem byla přesvědčená, že bych měla slušnou šanci i s vlásenkami, co jsem měla na sobě, neměla jsem ale v úmyslu strýčka Micka opustit, i kdyby se mi podařilo dostat se ven.

Věděla jsem, že mě tu nejspíš nechají nějakou dobu čekat, abych začala být pořádně nervózní a přiznala se nebo udělala to, co po mě budou chtít. V mezičase jsem si tedy klidně mohla udělat trochu pohodlí.

Přesunula jsem se k židli, která byla obrácená směrem ke dveřím, a posadila se.

Nechali mi kabát, přesto jsem ale zatoužila, abych si na sebe oblékla něco teplejšího. Černé šaty, které jsem si většinou brala do práce, byly z tenké bavlny a v domě byla zima. Objala jsem si ramena pažemi, abych se trochu zahřála.

Připadalo mi, že čekám celou věčnost. Když se dveře konečně otevřely, dovnitř vstoupil zachmuřený muž v tmavém obleku. Ačkoliv jsme určitě nebyli na policejní stanici, tehle chlapík rozhodně vypadal jako detektiv.

Posadil se naproti mně, aniž by cokoli řekl. Měl velký, rovný nos a shlížel na mě s nesouhlasným pohledem temných očí.

„Kdo z vás ten sejf otevřel?“ zeptal se mě, aniž by se zdržoval zdvořilostmi.

„Nechápu, o čem to mluvíte,“ řekla jsem svým nejnevinnějším hlasem.

„Jak jste se dostali do domu?“

„Já v tom domě nebyla.“ Nemohli mi koneckonců dokázat, že jsem byla uvnitř – měli jsme na sobě rukavice a nezanechali za sebou žádné stopy, ovšem až na prázdný trezor. Když nás dopadli, byli jsme venku. Co bylo ale nejdůležitější, nic u nás nenašli, nebo jsem to alespoň předpokládala. Jak jsem znala strýčka Micka, určitě tašku zahodil, než ho lapili, hodil ji do křoví nebo něco takového. Určitě ji našli, ale technicky vzato jsme s ní nemuseli mít nic společného.

„Obávám se, že jste za sebou zanechali důkazy.“

Žádné důkazy mít nemohli, a tak jsem neřekla nic.

„Vloupali jste se do domu, otevřeli trezor a ukradli větší množství šperků.“

„Když si myslíte, že víte, co se stalo, tak proč se mě na to vyptáváte?“ Uvědomila jsem si, že už nemluvím příjemným tónem, zato jsem začínala znít velice unaveně. Byla jsem tu hrozně dlouho, měla jsem žízeň a byla mi zima. Nic na světě jsem si nepřála víc než svůj starý odrbaný vlněný svetr a trochu čaje ze svého modrého hrnečku.

Při představě, že ani jedno si neužiju v nejbližší době a možná celou věčnost, se mi sevřel žaludek. Ale ne. O tomhle teď přemýšlet nesmím. Nevychovali mě k tomu, abych se zaobírala tím, co by mohlo nastat.

Byla jsem odhodlaná žít přítomným okamžikem a vyjít z toho co nejlépe, což každopádně znamenalo, že se k ničemu nepřiznám. Možná, že když budu trvat na tom, že to byl nějaký omyl, budou mě muset nechat jít.

„Jaké jste používali nástroje?“

„Netuším, o čem to mluvíte.“

„Jak dlouho vám trvalo, než jste trezor otevřeli?“

„My žádný trezor neotevřeli.“

Musela jsem ho hrozně rozčilovat, měla jsem ale dojem, že mu na mně vůbec nezáleží. Celé to bylo podivné. Poměrně pečlivě mě vyslýchal, cítila jsem ale, že moje odpovědi ho nijak zvlášť nezajímají, a ptal se mě vlastně ledabyle. Možná měl dojem, že případ je natolik jasný, že na výsledku nesejde.

Přesto jsem se snažila vyhnout přímé odpovědi, jak jen to šlo. Ať se mě zeptal na cokoli, odpovídala jsem nezávazně nebo otázkou. Po půl hodině téhle bezvýsledné konverzace se mi zdálo, že ho to přestalo zajímat, beze slova se zvedl a odešel z místnosti. Zámek za ním zapadl.

Přemýšlela jsem, co se asi stalo se strýčkem Mickem. Jestli čekali, že jeden na druhého něco vyzvoníme, tak museli být zklamaní.

Znovu mě napadlo, že všechno, co se tu děje, je velice neobvyklé. Chytili nás při vloupání do domu, nepokoušeli jsme se přece pronést korunní klenoty z Toweru. Bylo snad v tom sejfů ještě něco, o čem jsme neměli tušení?

Pohlédla jsem na hodinky a napadlo mě, že je divné, že mi neodebrali osobní předměty. Nebylo snad zvykem vyprázdnit zatčeným kapsy a sebrat vězňům všechno, co by mohli použít k sebevraždě? Bylo už po třetí hodině. Copak se ti lidé nechtěli vyspat? Mohli mě přece někam šoupnout na noc a pokračovat až ráno. Vždyť jsme snad nikoho nezabili. Pár diamantů a rubínů za tohle všechno nestálo.

Napadlo mě, kolik let života mě ty diamanty budou stát. Abych byla upřímná, představa vězení mi naháněla hrůzu. Ta visela jako stín kdesi na pozadí našich životů, já ji ale odmítla akceptovat jako nevyhnutelnou součást své budoucnosti.

Spousta lidí si myslela, že soudy jsou k ženám shovívavé, já ale moc dobře věděla, že stejně často se soudci rozhodli udělat z nich odstrašující případ. Odsouzení mělo sloužit jako varování pro další mladé dámy, které snad mohly být v pokušení nechat se svést na scestí. Tyhle a další myšlenky mi teď běžely hlavou, zatímco jsem se krčila v chladné místnosti. Jednou nebo dvakrát jsem začala podřimovat, vždycky jsem se ale probírala. Nechtěla jsem usnout, abych si zachovala čistou hlavu.

Konečně jsem zaslechla klíč v zámku. Pak se otevřely dveře a kdosi vešel dovnitř. V téhle chvíli už jsem neměla náladu vůbec na nic a na

nikoho, a tak jsem se ani nepodívala, kdo vstoupil dovnitř. Když se posadil naproti mně, překvapilo mě, že má na sobě vojenskou uniformu, zdálo se mi, že patří k pozemním jednotkám. Byl mnohem mladší než detektiv, který mě vyslýchal před ním, odhadovala jsem, že mu není o moc víc než třicet. Protože byla válka, mladého muže jsem tu nečekala a už vůbec ne někoho takového.

Měl široká ramena, byl urostlý, překypoval zdravím a mě napadlo, co asi dělá tady, místo aby někde bojoval za vlast. Hrozící invaze nacistů přece byla mnohem větší hrozbou než pářeček ubohých zlodějů šperků.

Stejně jako před ním inspektor se ani on nepředstavil a dlouho si mě beze slova prohlížel.

Všechno nasvědčovalo jejich snaze nahnat mi strach a nečekala jsem, že by na mě mohl udělat dojem. Na tomhle chlapíkovi přesto bylo cosi obdivuhodného. Zaprvé, byl opravdu pohledný. Nikdy jsem nebyla hloupá husa, která se otočí za každou pěknou tvářičkou, on ale patřil k těm typům, kterých si všimly všechny dívky a ženy.

Krom toho, že měl postoj vojáka, měl všechny rysy dokonale mužné a souměrné: silnou čelist, rovný nos, dokonalé lícní kosti. Byl světlavý a modrooký a nemohla jsem si pomoci, aby mě nenapadlo, že vypadá sám jako Němec.

Celou dobu, co jsem si ho prohlížela, si mě prohlížel i on. Pochybovala jsem, že bych na něj mohla učinit takový dojem, jaký udělal on na mě. Moc dobře jsem věděla, že jsem hezká, a i když jsem nedokázala svůj vzhled patřičně využít, i za mnou se muži otáčeli.

Měla jsem černé vlasy a zelené oči, stejně jako strýček Mick a jeho synové. Vlastně nebylo těžké považovat Colma a Tobyho za moje bratry. Byla jsem trochu vyšší než průměr a křivky jak se patří. Okamžitě mi ale bylo jasné, že v jednání s tímhle mužem mi nic z toho nebude moc platné.

Pak položil na stůl desky a jediným pohybem je otevřel.

„Electra Niallová McDonnellová,“ prohlásil.

Jen těžko jsem dokázala skrýt své překvapení. Nikdo mi neříkal Electra a jen pár lidí vůbec vědělo, že je to mé křestní jméno. Neuvedla jsem ho dokonce ani na identifikační kartičce, ani na knížkách s přidělovými lístky.

„Narozena 15. června 1916 ve věznici Holloway.“

Ucítila jsem, jak mě zamrazilo, jako kdyby mi někdo na hlavu vylil kbelík ledové vody. Tenhle konkrétní detail znali jen strýček Mick a naše hospodyně Nacy. Jak se k té informaci dostal tenhle chlap?

Ztuhla jsem a s napětím čekala na další slova, na ten kus mého života, který tam vždycky byl a vznášel se nade mnou jako přízrak, on už ale nic neřekl.

Místo toho vzhlédl od papírů. „Na ženu, která se živí tím, čím vy, máte až neuvěřitelně čistý trestní rejstřík. Sejf byl otevřen profesionálně. Je jasné, že jste něco podobného nedělala poprvé.“

Nic jsem neřekla. Rozhodně jsem se nechystala k ničemu doznat, ale co se týče mého rejstříku, měl pravdu. Nikdy dřív nás totiž nechytili. Napadlo mě, jaká je škoda, že se to muselo stát.

„Jak dlouho jste obhlíželi ten dům?“

Neodpověděla jsem.

„Věděli jste, jaký typ sejfu je uvnitř, než jste se tam vydali?“

Uvědomila jsem si, že on i jeho předchůdce měli o sejf neobvyklý zájem. Jak o něm vůbec mohli vědět? Možná to mohli vydedukovat, pokud našli pytel s cennostmi, ty ale přece mohly klidně ležet někde v šuplíku. Nemohl vědět najisto, že jsem se dostala do toho trezoru, a zase jsem získala dojem, že věci nejsou úplně tak, jak se zdají.

„Nečekáte ode mě, že vám odpovím, že ne?“ zeptala jsem se ho. „Koneckonců, ačkoliv vaši policisté mě zapomněli poučit, moc dobře vím, že cokoliv řeknu, může být použito jako důkaz proti mně.“

Vzhlédl a upřeně, chladně se na mě zadíval.

„My nejsme od policie,“ řekl konečně. „Obávám se, že jde o něco mnohem vážnějšího.“

KAPITOLA TŘETÍ

Trochu jsem se zamračila. Mohla jsem usoudit, že jen blafuje, od samého začátku jsem ale věděla, že tohle není žádná policejní stanice. Jestli byl tenhle člověk od armády, možná byli lidé, co jsme se je pokusili okrást, významnější, než jsme si uvědomili. Strýček Mick si vždycky dával dobrý pozor, když vybíral náš cíl, vyhýbal se významným osobnostem, těm, které by znamenaly velké riziko, zdálo se ale, že někde ve svých propočtech udělal chybu.

Proč si sem tenhle gentleman od armády přišel popovídat uprostřed noci zrovna se mnou?

Když jsem pomyslela na to, kolik je hodin, uvědomila jsem si zároveň i to, jak jsem unavená a jaká je mi zima. „Mohla bych poprosit o cigaretu?“ zeptala jsem se.

Chvilku nic neříkal, pak vstal a otevřel dveře. Na někoho mávl a o chvilku později se vrátil s cigaretou.

Když mi ji podával, všimla jsem si, že má na zápěstí pod manžetou světlejší kůži, zatímco ruce měl opálené. V mizerném osvětlení to zprvu nebylo poznat, opálený měl ale i obličej. Tuhle barvu v Anglii určitě nezískal. Byl nasazený někde, kde bylo mnohem tepleji, a z jakéhosi důvodu ho sem dotáhli, aby vyslechl párek lupičů z Hendonu.

Cigaretu jsem si vzala bez poděkování. Nebyla jsem žádný vášnivý kuřák. Potřebovala jsem jen chvíli času na přemýšlení, a popravdě i k tomu, abych se vzpamatovala z toho, s jakou jistotou ze sebe vysypal

informace o mém soukromí. Samozřejmě, s jakou zmínil místo mého narození, mnou otřásla víc, než jsem si chtěla připouštět.

Cigaretu jsem si zasunula mezi rty, on škrtl sirkou a naklonil se, aby mi připálil. Nadechla jsem se a kouř se mi dostal do plic. Aspoň mě trochu zahřeje.

„Ten sejf, to byla dokonalá práce,“ prohlásil, jako bychom vůbec nepřerušili hovor. „Nebyl na něm ani škrábanec, žádné stopy po tom, že jste tam vůbec byli.“

Nedokázala jsem se ubránit pocitu uspokojení, který mě zaplavil, když dovednosti strýčka Micka došly takového uznání. Věděla jsem, že má ohromný talent, ale byla jsem jednou z mála. Sejf byl otevřen s přesností, jaká se vidí jen zřídka, s podobnými věcmi se ale těžko můžete někde pochlubit.

„Otevřela jste ho vy, nebo váš strýc?“

Jak mohl vědět, že jsme se strýčkem Mickem příbuzní? Pochybovala jsem, že mu o tom řekl strýček, odněkud to ale vědět musel.

„Nejspíš bych si měla nejdřív promluvit s advokátem, než vám na cokoliv odpovím,“ odvětila jsem a vyfoukla kouř. Měla jsem o právníka požádat dávno, strýček Mick ale říkal, že nejlepší je se do jejich her vůbec nezaplést a raději vyčkávat.

Něco mi ale říkalo, že tohoto muže se mi nepodaří tak snadno odvést od tématu jako detektiva, který tu byl před ním.

„Už jsem to říkal. My nejsme od policie a nemáme povinnost vám poskytnout stejný servis.“

Pocítila jsem záchvěv znepokojení, které ovšem rychle vystřídalo podráždění. Ten člověk se mě snažil vyděsit. Já ale vyrostla se dvěma staršími bratrance, a tak jsem na pokus o zastrašení instintivně reagovala zatvrzele.

Zkřížila jsem si ruce na prsou a popel z cigarety upadl na krásné parkety. „Já už nic dalšího neřeknu.“

„Na to máte samozřejmě plné právo. Koneckonců jste mladá a máte život před sebou. Vašemu strýci se ovšem ve vězení nejspíš dařit nemusí. Vězení by mohlo mít... nešťastný dopad na jeho zdraví.“

Cítila jsem, jak blednu, a zařala jsem zuby v reakci na to, jak si pohrával s mými emocemi. Za žádnou cenu jsem ovšem nechtěla dát najevo, jaký na mě jeho slova měla dopad.

„Co po mně chcete?“ vyštěkla jsem.

Podíval se na mě a jeho chladný pohled se mi na několik nekonečných chvil vpil do očí. Konečně promluvil. „Mám pro vás takový návrh.“

Pozdvihla jsem obočí, ačkoliv uvnitř mě zamrazilo. Ten muž na mě nepůsobil jako chlípny mizera. Navíc vypadal tak, že si mezi ženami určitě mohl vybírat. Samozřejmě tu vždycky byla možnost, že patří ke zrůdám, které vyhledávají ženy proti jejich vůli.

Musel uhodnout, na co myslím, protože se mu v obličeji mihl náznak odporu. Nebyla jsem si jistá, zda ho odpuzovalo to, že jsem ho podezírala z chlípných myšlenek obecně, nebo že jsem je dávala do souvislosti se *mnou*, spíš jsem ale předpokládala to druhé. I když jsem se nejspíš měla urazit, ve skutečnosti mě to uklidnilo, protože jsem ho nepodezírala z nekalých záměrů.

„Jaký návrh?“ zeptala jsem se.

„Jednalo by se o výměnu služby za protislužbu,“ prohlásil. „Pokud se mi rozhodnete pomoci, na celou dnešní záležitost zapomeneme a vy a váš strýček můžete jít.“

I když jsem si to nechtěla přiznat, začalo mě to zajímat. Čekala jsem tedy, jak bude pokračovat.

„V tomto městě se nachází gentleman, který má ve svém držení jisté dokumenty. Ty potřebujeme získat. Dokumenty jsou uloženy v sejfu.“

V té chvíli jsem si uvědomila, co mi to říká, a všechno začalo konečně dávat smysl. Kdybych nebyla tak dlouho vzhůru a tahle studená místnost mě neproměnila v uzlíček nervů, možná by mi to došlo i o něco dřív.

Potřeboval prostě kasaře.

Najednou na mě dopadla absurdita celé situace a já se musela rozesmát.

Jestli ho mé náhlé ulehčení překvapilo, nedal to na sobě jakkoliv znát. Jenom tu seděl a čekal. Brzy jsem vystřízlivěla, protože jsem si uvědomila, že to celé myslí smrtelně vážně a že na mé odpovědi na jeho návrh záleží rozdíl mezi svobodou a vězením.

Než se mu ale k čemukoli zavážu, tak bylo třeba vyjasnit si pár věci.

„Kdo jsou ti ‚my‘, co potřebují ty dokumenty získat?“ zeptala jsem se a pokukovala po jeho uniformě. „Netušila jsem, že britská armáda má ve zvyku najímat na svoji špinavou práci civilisty.“

„Na tom v této chvíli nezáleží.“

„Mně na tom ale záleží,“ odvětila jsem a cigaretu okázale zamáčkla o roh stolu. Nebyl tu totiž popelník. „Musím vědět, s jakými lidmi se zapletu.“

„Chcete říci, že se obáváte, že naše poslání je nečestné?“ V jeho hlase jsem slyšela suchý posměch a uvědomila si, že toho muže začínám velice rychle nenávidět.

„Ráda bych věděla, za koho nasazuju krk,“ odpověděla jsem chladně.

„Je to záležitost národního významu. Více vám o tom v této chvíli říci nemohu.“ Říkal to velice vážně.

„Takže jste špioni, je to tak?“

Střetl se se mnou pohledem. „Ano, tak něco.“

Když jsem se nad tím zamyslela, moc mě to nepřekvapilo. Koneckonců nás často varovali před tím, že mezi námi mohou chodit němečtí agenti. „Lehkovážné řeči stojí životy,“ psalo se na plakátech. Určitě v našem středu byli i našinci, kteří se tu potulovali a cizím agentům se pokoušeli zatnout tipes.

Když už jsme ale u toho, jak jsem měla vědět, že tenhle chlap není sám německým špiónem, který se snaží získat na svoji stranu zločince, aby pro něj ukradli důležité dokumenty? Dům v Belgravii a uniforma důstojníka nic nedokazovaly.

„Můžete mi ukázat jakýkoli důkaz o tom, že jste tím, za koho se vydáváte?“ zeptala jsem se.

„Já zatím neřekl, kdo jsem,“ odpověděl mi on.

Podrážděně jsem vzdechla. „Takhle se můžeme dohadovat celou noc, nebo mi můžete ukázat důkaz, že pracujete pro naši vládu.“

Sáhl si do kapsy uniformy a vytáhl složený dokument, který ke mně posunul přes stůl.

Zvedla jsem ho a rozložila. Nejprve jsem si všimla hlavičkového papíru londýnské metropolitní policie.

Pro všechny zúčastněné:

Držitel tohoto dopisu má právo uvalit vazbu na všechny lupiče chycené v měsíci srpnu roku 1940. Příslušníci metropolitních policejních sil mají povinnost mu vyhovět.

Dopis byl podepsaný samotným komisařem.